

Sygn. akt III K 214/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Wiązek

Protokolant: Aleksandra Borowska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej – Jarosław Boba

po rozpoznaniu w dniach: 17.10.2017r., 21.11.2017r., 05.01.2018r., 05.02.2018r. 05.03.2018r., 04.04.2018r., 09.05.2018r., 12.06.2018r., 11.07.2018r., 10.09.2018r., 26.09.2018r., 21.11.2018r., 19.12.2018r., 09.01.2019r.

sprawy:

T. M.

urodzonego (...) we W.

syna M. i M. z domu M.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od kwietnia 2014r. do sierpnia 2014r. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria (...) adwokat T. M., działając we W. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stwarzając pozory zaistnienia okoliczności uzasadniających zwrot podatku od towarów i usług, na wskazany przez siebie rachunek bankowy, w łącznej wysokości 157.000zł. – stanowiący nadwyżkę podatku naliczonego VAT nad podatkiem należnym VAT – posłużył się fakturami zakupu dokumentującymi nabycie różnego rodzaju towarów, a poświadczających nieprawdę gdyż ujęte w nich zdarzenia gospodarcze faktycznie nie miały miejsca, czym wprowadził w błąd organ podatkowy tj. Naczelnika Urzędu Skarbowego W. we W. co do faktycznego zaistnienia transakcji zakupu towarów, doprowadzając Skarb Państwa, Naczelnika Urzędu Skarbowego W. we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wyłudzenie nienależnego zwrotu podatkowej należności publicznoprawnej w łącznej wysokości 157.000zł.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 kk

II. w okresie od października 2014r. do marca 2015r., prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria (...) adwokat T. M., działając we W. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stwarzając pozory zaistnienia okoliczności uzasadniających zwrot podatku od towarów i usług, na wskazany przez siebie rachunek bankowy, w łącznej wysokości 263.000zł. to jest mienia znacznej wartości – stanowiący podwyżkę podatku naliczonego VAT nad podatkiem należnym VAT – posłużył się fakturami zakupu dokumentującymi nabycie różnego rodzaju towarów, a poświadczających nieprawdę, gdyż ujęte w nich zdarzenia gospodarcze faktycznie nie miały miejsca, czym wprowadził w błąd Skarb Państwa Naczelnika Urzędu Skarbowego W. we W. co do faktycznego zaistnienia transakcji zakupu towarów, usiłując doprowadzić Skarb państwa, Naczelnika Urzędu Skarbowego W. we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez bezpodstawny zwrot podatkowej należności publicznoprawnej w łącznej wysokości 263.000zł.

tj. o czyn z art. 13 par. 1 kk w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 par. 1 z art. 12 kk

* * * * *

I. uznaje oskarżonego **T. M.** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. I i II części wstępnej wyroku, przyjmując że zdarzenia tam opisane stanowią jeden czyn ciągly oskarżonego wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 294 § 1 kk i w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 294 § 1 kk oraz na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierza mu kary 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, grzywnę w wymiarze 200 stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki grzywny na kwotę 40zł.

II. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby lat 4 (czterech);

III. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego T. M. obowiązek naprawienia szkody w całości przez zapłatę na rzecz Skarbu Państwa – Urzędu Skarbowego W. we W. kwoty 157.000 zł. (stu pięćdziesięciu siedmiu tysięcy);

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w tym wymierza mu opłatę w kwocie 1900zł.

Sygn. akt III K 214/17

UZASADNIENIE

T. M., zamieszkały w J. przy ul. (...), prowadził jednoosobową działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria (...) w zakresie usług adwokackich oraz działalność polegającą na zakupie i sprzedaży armatury sanitarnej, tj. baterii wannowych i umywalkowych oraz kamienia ozdobnego.

Dowód:

- zeznania świadka G. K. (1) – k. 21-22, 722-724,
- dokumentacja skarbowa – k. 24-477,
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 567-569, 639-640, 830-831, 837,

W toku prowadzonej działalności T. M. wystąpił do Naczelnika Urzędu Skarbowego dla W. o zwrot podatku VAT z tytułu zbycia wewnątrzspółnotowego. W następstwie złożonego wniosku, Urząd Skarbowy W. dokonał zwrotu na rzecz T. M. podatku VAT za okres od kwietnia do sierpnia 2014 roku w łącznej kwocie 157 000 zł, tj.:

- za kwiecień 2014 roku w kwocie 35 000 zł,
- za maj 2014 r. w kwocie 46 000 zł,
- za czerwiec 2014 r. w kwocie 22 000 zł,
- za lipiec 2014 r. w kwocie 34 000 zł,
- za sierpień 2014 r. w kwocie 20 000 zł

Dowód:

- zeznania świadka G. K. (1) – k. 21-22, 722-724,
- dokumentacja skarbowa – k. 24-477,

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 567-569,639-640, 830-831, 837,

T. M. wystąpił o zwrot kolejnych kwot podatku VAT za okres od października 2014 roku do marca 2015 roku. W związku z podejrzeniem wyłudzenia należności podatkowych Urząd Skarbowy W., wstrzymał wypłatę zwrotu należności podatkowych w kwocie 263 000 zł i przeprowadził kontrolę podatkową podatnika.

Dowód:

- zeznania świadka G. K. (1) – k. 21-22, 722-724,

- dokumentacja skarbowa – k. 24-477,

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 567-569,639-640, 830-831, 837,

Wykazywana przez T. M. w deklaracjach VAT-7 wewnątrzwspólnotowa dostawa towarów (...) miała być dokonywana na rzecz następujących kontrahentów:

- **uab (...) K. g. 1-18, (...) V., (...), NIP: (...),**

- **(...) s.r.o. z/s P. (...), 120 00 (...), C., NIP: (...),**

- **W. (...) z/s G. 49, (...) B., N. NIP (...).**

Dowód:

- zeznania świadka G. K. (1) – k. 21-22, 722-724,

- dokumentacja skarbowa – k. 24-477,

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 567-569,639-640, 830-831, 837,

Towary będące przedmiotem wewnątrzwspólnotowej dostawy T. M. miał nabywać z kolei od następujących podmiotów:

- Zakład (...) Sp. z o.o. z/s ul. (...), (...)-(...) D. NIP: 629-246-54-46,

- Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) Sp. z o.o. z/s ul. (...), (...)-(...) P., NIP: 638-18-06-162,

- **(...) A. A. B. z/s ul. (...), (...)-(...) M. NIP: 611-010-00-65,**

- (...) Sp. z o.o. ul. (...), (...)-(...) J., NIP: 611-273-75-42

Dowód:

- zeznania świadka G. K. (1) – k. 21-22, 722-724,

- dokumentacja skarbowa – k. 24-477,

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 567-569,639-640, 830-831, 837,

Fakt nabycia towaru przez T. M. był udokumentowany fakturami zakupu wystawionymi przez:

- Zakład (...) Sp. z o.o. w D. – faktury o numerach:

- (...) z dnia 29.04.2014 r. tytułem wyroby drewniane sztukateria kwarcytowa na kwotę wartości netto 49 720 zł podatek VAT 11 435,60 zł,

- (...) z dnia 29.04.2014 r. tytułem wyroby drewniane sztukateria kwarcytowa na kwotę wartości netto 99 440 zł podatek VAT 22871,20 zł,
- (...) z dnia 14.05.2014 r. tytułem wyroby drewniane sztukateria kwarcytowa na kwotę wartości netto 99440 zł podatek VAT 22871,20 zł,
- (...) z dnia 16.05.2014 r. tytułem wyroby drewniane sztukateria kwarcytowa na kwotę wartości netto 99440 zł podatek VAT 22871,20 zł,
- (...) z dnia 18.06.2014 r. tytułem wyroby drewniane sztukateria kwarcytowa na kwotę wartości netto 90 000 zł podatek VAT 20 700 zł,
- Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) Sp. z o.o. **z siedzibą w P.** – faktury o numerach:
 - (...) z dnia 9.07.2014 r. tytułem kamień ozdobny sztukateryjny, koszty transportu na kwotę wartość netto 43 560 zł podatek VAT 10018,80 zł,
 - (...) z dnia 16.07.2014 r. tytułem kamień ozdobny sztukateryjny, koszty transportu na kwotę wartość netto 43 560 zł podatek VAT 10018,80 zł,
 - (...) z dnia 23.07.2014 r. tytułem kamień ozdobny sztukateryjny, koszty transportu na kwotę wartość netto 43 560 zł podatek VAT 10018,80 zł,
 - (...) z dnia 7.08.2014 r. tytułem kamień ozdobny sztukateryjny, koszty transportu na kwotę wartość netto 43 560 zł podatek VAT 10018,80 zł,
 - (...) z dnia 21.08.2014 r. tytułem kamień ozdobny sztukateryjny, koszty transportu na kwotę wartość netto 43 560 zł podatek VAT 10018,80 zł,
- (...) **A. A. B. z siedzibą w M.** – faktury o numerach:
 - 0009/10/2014 z dnia 14.10.2014 r. tytułem bateria wannowa sztuk 50 na kwotę wartość netto 30 000 zł podatek VAT 6 900 zł,
 - 0010/10/2014 z dnia 18.10.2014 r. tytułem bateria bidetowa na kwotę wartość netto 32 000 zł podatek VAT 7360 zł,
 - 0011/10/2014 z dnia 20.10.2014 r. tytułem grzejnik aluminiowy na kwotę wartość netto 36 000 zł podatek VAT 8280 złotych,
 - 0012/10/2014 z dnia 21.10.2014 r. tytułem bateria wannowa na kwotę wartość netto 55 000,24 zł podatek VAT 12 650,06 złotych,
 - 0006/11/2014 z dnia 14.11.2014 r. tytułem bateria wannowa na kwotę wartość netto 30 000 zł podatek VAT 6900 złotych,
 - 0016/11/2014 z dnia 19.11.2014 r. tytułem bateria bidetowa na kwotę wartość netto 56 000 zł podatek VAT 12 880 zł,
 - 0020/11/2014 z dnia 25.11.2014 r. tytułem bateria wannowa na kwotę wartość netto 48 000 zł podatek VAT 11 040 zł,
 - 0025/11/2014 z dnia 25.11.2014 r. tytułem grzejnik aluminiowy na kwotę wartość netto 50 400 zł podatek VAT 11 592 zł,
 - 0029/11/2014 z dnia 27.11.2014 r. tytułem bateria wannowa na kwotę wartość netto 52 500 zł podatek VAT 12 075 zł,
 - (...) -14 z dnia 28.11.2014 tytułem zestaw prysznicowy na kwotę wartość netto 48 000 zł podatek VAT 11 040 zł,

- (...) z dnia 29.11.2014 tytułem zestaw prysznicowy na kwotę wartość netto 20 100 zł podatek VAT 4623 zł,
- (...) z dnia 31.12.2014 tytułem grohe bateria wanna na kwotę wartość netto 44 000 zł podatek VAT 10 120 zł,
- (...) z dnia 31.12.2014 tytułem grohe bateria wanna na kwotę wartość netto 50 250 zł podatek VAT 11 557,50 zł,
- (...) z dnia 31.12.2014 tytułem grohe bateria umywalkowa na kwotę wartość netto 48 000 zł podatek VAT 11 040 zł,
- (...) z dnia 31.12.2014 r. grohe bateria wannowa na kwotę wartość netto 49 000 zł podatek VAT 11 270 zł;
- (...) Sp. z o.o. z siedzibą w J. – faktury o numerach:
- (...) z dnia 12.01.2015 r. tytułem baterie umywalkowe na kwotę wartość netto 41 260 zł podatek VAT 9489,80 zł,
- (...) z dnia 15.01.2015 tytułem baterie umywalkowe na kwotę wartość netto 35 100 zł podatek VAT 8073 zł,
- (...) z dnia 19.01.2015 tytułem baterie umywalkowe na kwotę wartość netto 44260 zł podatek VAT 10179,80 zł,
- (...) z dnia 22.01.2015 tytułem baterie umywalkowe na kwotę wartość netto 50650 zł podatek VAT 11 649,50 zł,
- 1/02/2015 z dnia 23.02.2015 r. tytułem G. (...) baterie umywalkowe jednootworowe na kwotę wartość netto 50 785 zł podatek VAT 11 680 zł,
- 2/02/2015 z dnia 25.02.2015 r. tytułem G. (...) baterie umywalkowe, baterie wannowe na kwotę wartość netto 42 285 zł podatek VAT 9 725,55 zł,
- 3/02/2015 z dnia 27.02.2015 r. tytułem G. (...) baterie umywalkowe baterie wannowe na kwoty: wartość netto 33 375 zł podatek VAT 7 676,25 zł,
- 2/3/2015 z dnia 16.03.2015 r. tytułem: materiały budowlane na kwoty wartość netto 33 560 podatek VAT 7 718,80 zł,
- 3/3/2015 z dnia 16.03.2015 r. tytułem materiały budowlane na kwoty wartość netto 35 868 zł podatek VAT 8 249,64 zł,
- 4/3/2015 z dnia 18.03.2015 r. tytułem materiały budowlane na kwoty wartość netto 44 070 zł podatek VAT 10.136,10 zł.

Dowód:

- zeznania świadka G. K. (2) – k. 21-22, 722-724,
- dokumentacja skarbowa – k. 24-477,
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 567-569,639-640, 830-831, 837,
- Spółka Zakład (...) Sp. z o.o. w D. nie prowadziła faktycznej działalności gospodarczej. Spółka ta została założona przez T. Ż. na prośbę J. L., który w zamian za to obiecał jej korzyści finansowe. Zakład ten został wykreślony z dniem 9 września 2013 roku z rejestru podatników podatku od towarów i usług Urzędu Skarbowego w J.. Spółka ta złożyła jedynie deklarację VAT – 7 K za IV kwartał 2013 r., nie złożyła żadnego zeznania podatkowego CIT – 8, nie wykazała zatrudnienia pracowników. Pod adresem D., ul. (...) spółka w 2014 r. spółka nie miała siedziby, nie dysponowała pomieszczeniami magazynowymi, nie zatrudniała pracowników. W czasie kontroli skarbowej nie można było nawiązać kontaktu z prezesem spółki T. Ż.. Faktury wystawione przez Zakład (...) Sp. z o.o. w D., z których wynikało, że spółka ta sprzedawała towar T. M., nie stwierdzały faktycznych zdarzeń gospodarczych.

Dowód:

- zeznania świadka T. Ż. – k. 518-519, 829,

- dokumentacja skarbowa – k. 24-477,

Prezesem Zarządu Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) Sp. z o.o. **z siedzibą w P.** był D. T., a prokurentem T. F.. Spółka ta nie zajmowała się sprzedażą kamieni sztucznych, prowadziła obsługę Centrum (...) w T., usługi kurierskie i handel sprzętem RTV. Wymieniona spółka nie dokonywała żadnych transakcji z T. M.. Faktury, które dokumentowały sprzedaż towaru przez (...) Sp. z o.o. na rzecz T. M., zostały sfalszowane. Transakcje udokumentowane tymi fakturami nie miały faktycznie miejsca.

Dowód:

- zeznania świadka G. K. (1) – k. 21-22, 722-724,

- zeznania świadka D. T. – k. 510,709-710,

- zeznania świadka T. F. – k. 531, 724,

- dokumentacja skarbowa – k. 24-477,

Firma (...) **(..) A. B. z siedzibą w M.**, nie prowadziła działalności gospodarczej w zakresie handlu w stałych placówkach handlowych, nie miała możliwości magazynowania towarów. Siedziba działalności znajdowała się w M. ul. (...), gdzie znajdował się domek jednorodzinny w żaden sposób nieoznakowany, iż pod tym adresem znajduje się firma (...) (...). W toku postępowania skarbowego, nie stwierdzono również, aby taką działalność B. prowadził pod innym zgłoszonym adresem prowadzenia działalności w J., tj. przy ul. (...). Pod wyżej wymienionym adresem znajdowały się pomieszczenia magazynowe i garaż, należące do E. A., żony B. A., które wynajmowane były innym użytkownikom a nie (...) A. B. tylko sporadycznie korzystał z należącego do jego żony E. A. garażu (boksu) znajdującego się pod wyżej wymienionym adresem o powierzchni 4 na 5 metrów. Nie widziano tam żadnego załadunku ani rozładunku towaru, ani też żadnego z kontrahentów B. A.. W toku postępowania podatkowego nie udało się dotrzeć do dokumentacji księgowej firmy (...) (...) z uwagi na brak kontaktu z wymienionym podatnikiem. B. nie przedłożył żadnych dokumentów potwierdzających źródło pochodzenia towarów, które miał następnie sprzedać T. M.. Faktury, z których wynikało, że B. w ramach prowadzonej działalności sprzedał towary T. M., nie odzwierciedlały faktycznych zdarzeń gospodarczych.

Dowód:

- częściowo zeznania B. A. – k. 514,710,

- dokumentacja skarbowa – k. 24-477,

Prezesem (...) sp. z o.o. **z siedzibą w J.** przy ul. (...) był Z. P.. Przedmiotem działalności spółki według (...) była działalność agentów zajmujących się sprzedażą towarów różnego rodzaju. Spółka nie posiadała magazynów oraz samochodów do przewozu towarów. Nie posiadała strony internetowej.

Towar, który był przedmiotem dostawy na rzecz T. M. – zgodnie z przedstawianą dokumentacją, miał być nabyty przez (...) sp. z o.o. od firmy (...) (...) w M.. W decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w J. z dnia 19 kwietnia 2017 r. nr 02.07. (...). (...), wydanej w stosunku do B. A. w zakresie podatku od towarów i usług za I kwartał 2015 r. stwierdzono, że faktury wystawione w miesiącach styczeń 2015 r. – marzec 2015 roku przez w/w firmę na rzecz firmy (...) sp. z o.o. tytułem armatura sanitarna i materiały budowlane, dokumentowały transakcje, które faktycznie nie miały miejsca.

Faktury, z których wynikało, że (...) sp. z o.o. sprzedawała towary na rzecz T. M., nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych.

Dowód:

- częściowo zeznania świadka Z. P. – k. 830,

- dokumentacja skarbowa – k. 24-477,

Towary, których nabycie przez T. M. dokumentowały stwierdzające nieprawdę faktury wystawione przez firmy - Zakład (...) Sp. z o.o. w D., Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) Sp. z o.o. w P., (...) (...) A. B. z siedzibą w M. oraz (...) Sp. z o.o. w J., nie mogły być przedmiotem dalszego obrotu. Wobec tego faktury, z których wynikało, że T. M. sprzedał te towary na rzecz uab (...) K. g. 1-18, (...) V., L., (...) s.r.o. z/s P. (...), 120 00 (...), C., W. (...) z/s G. 49, (...) B., N., również nie dokumentowały faktycznych transakcji.

Dowód:

- dokumentacja skarbowa – k. 24-477,

W toku kontroli skarbowej ustalono, że spółka **uab (...)** z siedzibą na Litwie, nie prowadziła faktycznej działalności. Litewski adres został wykorzystany tylko do rejestracji firmy. W okresie od 5 września 2013 r. do 22 lipca 2014 r. menadżerem i przedstawicielem tej firmy był M. Ć., a od 22 lipca 2014 r. jedynym udziałowcem i menadżerem (...) był K. K. (1). W trakcie kontroli nie było kontaktu z K. K. (1). Wymieniony zmarł dnia 1 października 2015 roku. J. K. był podopiecznym Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w S. i w sposób ciągły w latach 2000-2015 korzystał z pomocy materialnej tego ośrodka. Był osobą schorowaną, mającą problemy w poruszaniu się. Nie był nigdzie zatrudniony, nie uzyskiwał dochodów. Od dnia 22 lipca 2014 r. przedstawiciele spółki nie kontaktowali się z organem podatkowym, nie odpowiadano na publikowane publicznie poszukiwanie, nie przedłożono dokumentów i wyjaśnień. Firma nie posiadała zarejestrowanych nieruchomości i pojazdów transportowych, nie zarejestrowała własnych czy wynajmowanych magazynów. Z inicjatywy organu podatkowego dnia 12 lutego 2015 r. firma została wyrejestrowana z rejestru podatników VAT z powodu nieskładania deklaracji VAT. Litewski organ podatkowy nie posiadał informacji o dalszych przemieszczeniach towarów nabytych przez firmę (...) do Kancelarii (...). Osoby odpowiedzialne w firmie nie przedłożyły kontraktów, umów potwierdzających dostawę towarów, wyjaśnień okoliczności transakcji. Litewski organ podatkowy sugerował, że firma (...) może być zaangażowana w łańcuch oszustw VAT w zakresie nielegalnego handlu poprzez przynoszenie korzyści podatkowych na rzecz innych podatników VAT UE.

Dowód:

- zeznania świadka G. K. (1) – k. 21-22, 722-724,

- dokumentacja skarbowa – k. 24-477,

W toku postępowania podatkowego T. M. nie przedłożył dokumentów, które potwierdziłyby dostarczenie przez niego towaru do odbiorcy (...) s.r.o. z siedzibą w P..

Dowód:

- dokumentacja skarbowa – k. 24-477,

W toku postępowania podatkowego ustalono, że firma (...), nie dysponowała dokumentami księgowymi i dowodami w związku z toczącym się wobec tejże firmy postępowaniem podatkowym, a także iż firma ta nie przedstawiła żadnych informacji i dokumentów potwierdzających, iż T. M. w okresie od stycznia do marca 2015 roku dostarczył na rzecz tej firmy, towary w postaci materiałów budowlanych i armatury sanitarnej. Firma ta dysponowała tymi samymi dokumentami, które przedstawił T. M., tj. fakturami VAT, potwierdzeniami wewnątrzspółnotowej dostawy, dokumentami KP- potwierdzenie wpłat, zamówienia towaru.

Dowód:

- dokumentacja skarbowa – k. 24-477,

Decyzją z dnia 28 lutego 2017 r. PP/1/16 Naczelnik Urzędu Skarbowego W. określił T. M. kwotę zwrotu różnicy podatku stanowiącego nadwyżkę podatku naliczonego do odliczenia nad należnym **za kwiecień 2014** roku w wysokości 3 476 zł. Kwota do zwrotu na rachunek bankowy wskazany przez podatnika według deklaracji wynosiła 35 000 zł. Na rachunek bankowy Urzędu Skarbowego W. – S. T. M. miał wpłacić różnicę pomiędzy kwotą otrzymanego zwrotu bezpośredniego zadeklarowanego, a kwotą zwrotu bezpośredniego określonego wymienioną decyzją. W wymienionej decyzji stwierdzono, że faktury dokumentujące w kwietniu 2014 roku zakup przez T. M. towaru handlowego od firmy Zakład (...) sp.z o.o. (nr (...) z dnia 29.04.2014 r. i nr (...) z dnia 29.04.2014 r.) oraz wystawione w kwietniu 2014 r. przez podatnika faktury VAT dokumentujące dokonanie dostaw wewnątrzwspólnotowych na rzecz litewskiej firmy (...) (nr (...) z dnia 30.04.2014. i (...) z dnia 30.04.2014) nie odzwierciedlały rzeczywistych transakcji gospodarczych.

Dowód:

- decyzja z dnia 28.02.2017 r., (...) -1/16 – k. 577- 583,

Decyzją z dnia 17 sierpnia 2018 roku Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we W. uchylił decyzję z dnia 28 lutego 2017 r. PP/1/16 w całości i określił za kwiecień 2014 r. kwotę nadwyżki podatku naliczonego nad należnym do zwrotu na rachunek bankowy podatnika w wysokości 3 590 zł. Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we W. podzielił argumentację organu pierwszej instancji co do ustaleń faktycznych w zakresie fikcyjności zdarzeń gospodarczych objętych wskazanymi wyżej fakturami. Organ odwoławczy dokonał jedynie zmiany rozliczenia podatku od towarów i usług za kwiecień 2014 r.

Dowód:

- decyzja Dyrektora Izby Administracji Skarbowej we W. z dnia 17.08.2018 r. – k. 889 – 897,

Decyzją z dnia 28 lutego 2017 r. (...) Naczelnik Urzędu Skarbowego W. określił T. M. kwotę zwrotu różnicy podatku stanowiącego nadwyżkę podatku naliczonego do odliczenia nad należnym **za maj 2014 roku** w wysokości 104 zł. Kwota do zwrotu na rachunek bankowy wskazany przez podatnika według deklaracji wynosiła 46 000 zł. Na rachunek bankowy Urzędu Skarbowego W. – S. T. M. miał wpłacić różnicę pomiędzy kwotą otrzymanego zwrotu bezpośredniego zadeklarowanego, a kwotą zwrotu bezpośredniego określonego wymienioną decyzją. W wymienionej decyzji stwierdzono, że faktury dokumentujące w maju 2014 roku zakup przez T. M. towaru handlowego od firmy Zakład (...) sp.z o.o. (nr (...) z dnia 14.05.2014 r. i nr (...) z dnia 16.05.2014 r.) oraz wystawione w maju 2014 r. przez podatnika faktury VAT dokumentujące dokonanie dostaw wewnątrzwspólnotowych na rzecz litewskiej firmy (...) (nr (...) z dnia 28.05.2014. i (...) z dnia 31.05.2014) nie odzwierciedlały rzeczywistych transakcji gospodarczych.

Dowód:

- decyzja z dnia 28.02.2017 r., (...) -2/16 – k. 584-589,

Decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego W. z dnia 28 lutego 2017 r. (...) została utrzymana w mocy przez Dyrektora Izby Administracji Skarbowej we W. decyzją z dnia 17 sierpnia 2018 roku.

Dowód:

- decyzja Dyrektora Izby Skarbowej we W. z dnia 17.08.2018 r., (...): (...) -18- (...), znak sprawy” (...) - (...). (...) .111.2017 – k. 898-905,

Decyzją z dnia 28 lutego 2017 r. (...) Naczelnik Urzędu Skarbowego W. określił T. M. kwotę zwrotu różnicy podatku stanowiącego nadwyżkę podatku naliczonego do odliczenia nad należnym **za czerwiec 2014 roku** w wysokości 706 zł. Kwota do zwrotu na rachunek bankowy wskazany przez podatnika według deklaracji wynosiła 22 000 zł. Na rachunek bankowy Urzędu Skarbowego W. – S. T. M. miał wpłacić różnicę pomiędzy kwotą otrzymanego zwrotu bezpośredniego zadeklarowanego, a kwotą zwrotu bezpośredniego określonego wymienioną decyzją. W wymienionej

decyzji stwierdzono, że faktury dokumentujące w czerwcu 2014 roku zakup przez T. M. towaru handlowego od firmy Zakład (...) sp.z o.o. (nr (...) z dnia 18.06.2014 r.) oraz wystawione w czerwcu 2014 r. przez podatnika faktury VAT dokumentujące dokonanie dostaw wewnątrzspółnotowych na rzecz litewskiej firmy (...) (nr (...) z dnia 13.06.2014, nr (...) z dnia 20.06.2014 r.) nie odzwierciedlały rzeczywistych transakcji gospodarczych.

Dowód:

- decyzja z dnia 28.02.2017 r., (...) - 3/16 – k. 590-595, ,

Decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego W. z dnia 28 lutego 2017 r. (...) została utrzymana w mocy przez Dyrektora I. Administracji Skarbowej we W. decyzją z dnia 17 sierpnia 2018 roku.

Dowód:

- decyzja Dyrektora Izby Skarbowej we W. z dnia 17.08.2018 r., (...) : 0201-18-050597, znak sprawy” 0201-IOV2.4103.112.2017 – k. 906-913,

Decyzją z dnia 28 lutego 2017 r. (...) Naczelnik Urzędu Skarbowego W. określił T. M. kwotę zwrotu różnicy podatku stanowiącego nadwyżkę podatku naliczonego do odliczenia nad należnym **za lipiec 2014 roku** w wysokości 719 zł. Kwota do zwrotu na rachunek bankowy wskazany przez podatnika według deklaracji wynosiła 34 000 zł. Na rachunek bankowy Urzędu Skarbowego W. – S. T. M. miał wpłacić różnicę pomiędzy kwotą otrzymanego zwrotu bezpośredniego zadeklarowanego, a kwotą zwrotu bezpośredniego określonego wymienioną decyzją. W wymienionej decyzji stwierdzono, że faktury dokumentujące w lipcu 2014 roku zakup przez T. M. towaru handlowego od Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) Sp. z o.o. (nr 187/07/14 z dnia 9.07.2014 r., 188/07/14 z dnia 16.07.2014 r., 189/07/14 z dnia 23.07.2014 r.) oraz wystawione w lipcu 2014 r. przez podatnika faktury VAT dokumentujące dokonanie dostaw wewnątrzspółnotowych na rzecz litewskiej firmy (...) (nr (...) z dnia 31.07.2014 r.) nie odzwierciedlały rzeczywistych transakcji gospodarczych.

Dowód:

- decyzja z dnia 28.02.2017 r., (...) - 4/16 – k. 596- 600,

Decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego W. z dnia 28 lutego 2017 r. (...) została utrzymana w mocy przez Dyrektora Izby Administracji Skarbowej we W. decyzją z dnia 17 sierpnia 2018 roku.

Dowód:

- decyzja Dyrektora Izby Skarbowej we W. z dnia 17.08.2018 r., (...) : (...) - 18- (...), znak sprawy” (...) - (...). (...) . 113.2017 – k. 914-921,

Decyzją z dnia 28 lutego 2017 r. (...) Naczelnik Urzędu Skarbowego W. określił T. M. kwotę zwrotu różnicy podatku stanowiącego nadwyżkę podatku naliczonego do odliczenia nad należnym **za sierpień 2014 roku** w wysokości 234 zł. Kwota do zwrotu na rachunek bankowy wskazany przez podatnika według deklaracji wynosiła 20 000 zł. Na rachunek bankowy Urzędu Skarbowego W. – S. T. M. miał wpłacić różnicę pomiędzy kwotą otrzymanego zwrotu bezpośredniego zadeklarowanego, a kwotą zwrotu bezpośredniego określonego wymienioną decyzją. W wymienionej decyzji stwierdzono, że faktury dokumentujące w lipcu 2014 roku zakup przez T. M. towaru handlowego od Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) Sp. z o.o. (nr 190/08/14 z dnia 7.08.2014 r. i 191/08/14 z dnia 21 sierpnia 2014 r. oraz wystawione w sierpniu 2014 r. przez podatnika faktury VAT dokumentujące dokonanie dostaw wewnątrzspółnotowych na rzecz litewskiej firmy (...) (nr (...) z dnia 28.08.2014 r. i (...) z dnia 29.08.2014 r.) nie odzwierciedlały rzeczywistych transakcji gospodarczych.

Dowód:

- decyzja z dnia 28.02.2017 r., (...) - 5/16 – k. 601-607,

Decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego W. z dnia 28 lutego 2017 r. (...) została utrzymana w mocy przez Dyrektora Izby Administracji Skarbowej we W. decyzją z dnia 17 sierpnia 2018 roku.

Dowód:

- decyzja Dyrektora Izby Skarbowej we W. z dnia 17.08.2018 r., (...): (...) - 18- (...), znak sprawy” (...) - (...). (...) .114.2017 – k. 922- 929,

Decyzją z dnia 28 lutego 2017 roku (...) - 6/16 Naczelnik Urzędu Skarbowego W. określił T. M. kwotę zobowiązania w podatku od towarów i usług **za wrzesień 2014 r.** w wysokości 255 zł. W wyniku przeprowadzonego postępowania podatkowego nie stwierdzono nieprawidłowości zarówno po stronie podatku naliczonego, jak i należnego. Zmianie uległa natomiast kwota z przeniesienia okresu rozliczeniowego.

Dowód:

- decyzja z dnia 28.02.2017 r., (...) - 6/16 – k. 608 – 609,

Decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego W. z dnia 28 lutego 2017 r. (...) została utrzymana w mocy przez Dyrektora Izby Administracji Skarbowej we W. decyzją z dnia 17 sierpnia 2018 roku.

Dowód:

- decyzja Dyrektora Izby Skarbowej we W. z dnia 17.08.2018 r., (...): (...) - 18- (...), znak sprawy” (...) - (...). (...) .115.2017 – k. 930-931,

Decyzją z dnia 28 lutego 2017 r. (...) - 157/15 Naczelnik Urzędu Skarbowego W. określił T. M. kwotę zwrotu różnicy podatku stanowiącą nadwyżkę podatku naliczonego od odliczenia nad należnym za **październik 2014 r.** w wysokości 18 593 zł. Kwota do zwrotu na rachunek bankowy wskazany przez podatnika według deklaracji wynosiła natomiast 54 000 zł. W wymienionej decyzji stwierdzono, że faktury dokumentujące w październiku 2014 roku zakup przez T. M. towaru handlowego od firmy (...) w M. (nr (...) z dnia 14.10.2014 r., (...) z dnia 18.10.2014 r., (...) z dnia 20.10.2013 r., (...) z dnia 21.10.2014 r.) nie odzwierciedlały rzeczywistych transakcji gospodarczych.

Dowód:

- decyzja z dnia 28.02.2017 r., (...) - 157/15 – k. 610 – 615,

Decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego W. z dnia 28 lutego 2017 r. (...) została utrzymana w mocy przez Dyrektora I. Administracji Skarbowej we W. decyzją z dnia 17 sierpnia 2018 roku.

Dowód:

- decyzja Dyrektora Izby Skarbowej we W. z dnia 17.08.2018 r., (...): (...) - 18- (...), znak sprawy” (...) - (...). (...) .116.2017 – k. 932-937,

Decyzją z dnia 28 lutego 2017 r. (...) - 7/16 Naczelnik Urzędu Skarbowego W. określił T. M. kwotę zwrotu różnicy podatku stanowiącą nadwyżkę podatku naliczonego do odliczenia nad należnym za **listopad 2014 r.** w wysokości 671 zł. Kwota do zwrotu na rachunek bankowy wskazany przez podatnika według deklaracji wynosiła natomiast 70 000 zł. W wymienionej decyzji stwierdzono, że faktury dokumentujące w listopadzie 2014 roku zakup przez T. M. towaru handlowego od firmy (...) w M. (nr (...) z dnia 14.11.2014 r., (...) z dnia 19.11.2014 r., (...) z dnia 25.11.2014 r., (...) z dnia 25.11.2014 r., (...) z dnia 27.11.2014 r., (...) z dnia 28.11.2014 r., (...) z dnia 29.11.2014 r.) nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych. W toku postępowania podatkowego T. M. nie wykazał, że faktycznie miały

miejsce transakcje udokumentowane fakturami z których wynikało, że dostarczył on towar do czeskiej firmy (...) s.r.o. z siedzibą w P..

Dowód:

- decyzja z dnia 28.02.2017 r. (...) - 7/16 – k. 616- 623,

Decyzją z dnia 17 sierpnia 2018 roku Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we W. uchylił decyzję z dnia 28 lutego 2017 r. (...) - 7/16 w całości i określił za listopad 2014 r. kwotę nadwyżki podatku naliczonego nad należnym do zwrotu na rachunek bankowy podatnika w wysokości 700 zł. Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we W. podzielił argumentację organu pierwszej instancji co do ustaleń faktycznych w zakresie fikcyjności zdarzeń gospodarczych objętych wskazanymi wyżej fakturami. Organ odwoławczy dokonał jedynie zmiany rozliczenia podatku od towarów i usług za listopad 2014 r.

Dowód:

- decyzja Dyrektora Izby Skarbowej we W. z dnia 17.08.2018 r., (...): (...) - 18- (...), znak sprawy” (...) - (...). (...) .117.2017 – k. 932-937,

Decyzją z dnia 28 lutego 2017 r. (...) - 8/16 Naczelnik Urzędu Skarbowego W. określił T. M. kwotę zobowiązania w podatku od towarów i usług za **grudzień 2014 roku** w wysokości 86 zł. Kwota do zwrotu na rachunek bankowy wskazany przez podatnika według deklaracji wynosiła 44000 zł. W wymienionej decyzji stwierdzono, że faktury dokumentujące w grudniu 2014 roku zakup przez T. M. towaru handlowego od firmy (...) w M. (nr (...) z dnia 31.12.2014 r., (...) z dnia 31.12.2014 r., (...) z dnia 31.12.2014 r., FV (...) z dnia 31.12.2014 r.) nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych. W toku postępowania podatkowego T. M. nie wykazał, że faktycznie miały miejsce transakcje udokumentowane fakturami z których wynikało, że dostarczył on towar do czeskiej firmy (...) s.r.o. z siedzibą w P..

Dowód:

- decyzja z dnia 28.02.2017 r. (...) - 8/16 – k. 624- 631,

Decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego W. z dnia 28 lutego 2017 r. (...) została utrzymana w mocy przez Dyrektora Izby Administracji Skarbowej we W. decyzją z dnia 17 sierpnia 2018 roku.

Dowód:

- decyzja Dyrektora Izby Skarbowej we W. z dnia 17.08.2018 r., (...): (...) - 18- (...), znak sprawy” (...) - (...). (...) .118.2017 – k. 947-954,

Decyzją z dnia 30 października 2018 roku Naczelnik Urzędu Skarbowego określił T. M. zobowiązanie podatkowe w podatku od towarów i usług: za styczeń 2016 roku w wysokości 230 zł, za luty 2015 r. w wysokości 101 zł i za marzec 2015 r. w wysokości 629 zł.

Organ podatkowy stwierdził, że działalność T. M. w zakresie handlu armaturą sanitarną i materiałami budowlanymi w okresie od stycznia 2015 roku do marca 2015 roku była działalnością fikcyjną.

Ustalono, że wystawione przez firmę (...) sp. z o.o. w J. w okresie styczeń 2015 – marzec 2015 na rzecz T. M. faktury VAT tytułem dostaw armatury sanitarnej i materiałów budowlanych, nie dokumentowały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych. Były to faktury:

- za styczeń 2015 r.: 1/2015 z dnia 12.01.2015 r., 2/2015 z dnia 15.01.2015, 3/2015 z dnia 19.01.2015 r., 4/2015 z dnia 22.01.2015 r.;

- za luty 2015 r.: 1/02/2015 z dnia 23.02.2015 r., 2/02/2015 z dnia 25.02.2015 r., 3/02/2015 z dnia 27.02.2015 r.,
- za marzec 2015 r.: 2/3/2015 z dnia 16.03.2015 r., 3/3/2015 z dnia 16.03.2015 r., 4/3/2015 z dnia 18.03.2015 r.,

Towary nabyte zgodnie z wymienionymi fakturami T. M. miał dostarczyć do niemieckiej firmy (...) z siedzibą w B.. Faktury stwierdzające dostawy do tej firmy nie dokumentowały prawdziwych zdarzeń gospodarczych.

Dowód:

- decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego dla W. z dnia 30.10.2018 r. – k. 960- 973,

Decyzją z dnia 13 czerwca 2016 roku, PP - (...) -28/25/16 Naczelnik Urzędu Skarbowego w J. określił B. A. wysokość zobowiązania podatkowego w podatku od towarów i usług za czwarty kwartał 2014 r. w wysokości 331 965 zł oraz za miesiąc październik 2014 roku kwotę do zapłaty w wysokości 35 190 zł stanowiącą podatek wykazany w fakturach VAT wystawionych w miesiącu październiku 2014 r., za miesiąc listopad 2014 r. kwotę do zapłaty w wysokości 70 150 zł stanowiącą podatek wykazany w fakturach VAT wystawionych w miesiącu listopadzie 2014 r., za miesiąc grudzień 2014 r. kwotę do zapłaty w wysokości 43 988 zł stanowiącą podatek wykazany w fakturach VAT wystawionych w miesiącu grudniu 2014 r. W toku postępowania podatkowego ustalono, że 15 faktur wystawionych przez (...) A. dla Kancelarii (...) T. M. w okresie od października do grudnia 2014 r., które zostały wprowadzone do obrotu prawnego, dokumentowały czynności, które faktycznie nie miały miejsca. Były to faktury:

- (...) z dnia 14.10.2014 r. tytułem bateria wannowa sztuk 50 na kwotę wartość netto 30 000 zł podatek VAT 6 900 zł,
- (...) z dnia 18.10.2014 r. tytułem bateria bidetowa na kwotę wartość netto 32 000 zł podatek VAT 7360 zł,
- (...) z dnia 20.10.2014 r. tytułem grzejnik aluminiowy na kwotę wartość netto 36 000 zł podatek VAT 8280 złotych,
- (...) z dnia 21.10.2014 r. tytułem bateria wannowa na kwotę wartość netto 55 000,24 zł podatek VAT 12 650,06 złotych,
- (...) z dnia 14.11.2014 r. tytułem bateria wannowa na kwotę wartość netto 30 000 zł podatek VAT 6900 złotych,
- (...) z dnia 19.11.2014 r. tytułem bateria bidetowa na kwotę wartość netto 56 000 zł podatek VAT 12 880 zł,
- (...) z dnia 25.11.2014 r. tytułem bateria wannowa na kwotę wartość netto 48 000 zł podatek VAT 11 040 zł,
- (...) z dnia 25.11.2014 r. tytułem grzejnik aluminiowy na kwotę wartość netto 50 400 zł podatek VAT 11 592 zł,
- (...) z dnia 27.11.2014 r. tytułem bateria wannowa na kwotę wartość netto 52 500 zł podatek VAT 12 075 zł,
- (...) -14 z dnia 28.11.2014 tytułem zestaw prysznicowy na kwotę wartość netto 48 000 zł podatek VAT 11 040 zł,
- (...) z dnia 29.11.2014 tytułem zestaw prysznicowy na kwotę wartość netto 20 100 zł podatek VAT 4623 zł,
- (...) z dnia 31.12.2014 tytułem grohe bateria wanna na kwotę wartość netto 44 000 zł podatek VAT 10 120 zł,
- (...) z dnia 31.12.2014 tytułem grohe bateria wanna na kwotę wartość netto 50 250 zł podatek VAT 11 557,50 zł,
- (...) z dnia 31.12.2014 tytułem grohe bateria umywalkowa na kwotę wartość netto 48 000 zł podatek VAT 11 040 zł,
- (...) z dnia 31.12.2014 r. grohe bateria wannowa na kwotę wartość netto 49 000 zł podatek VAT 11 270 zł;

Dowód:

- decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego w J. z dnia 13.06.2016 r. – k. 983- 990,

Oskarżony **T. M.**, urodzony (...), posiada wykształcenie wyższe, z zawodu jest prawnikiem. Jest (...), ma syna w wieku (...). Prowadzi działalność gospodarczą Kancelaria Adwokacka (...), która nie przynosi dochodów.

Oskarżony nie był karany sędownie.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego – k. 567,

- dane o karalności – k. 554,

Oskarżony T. M. zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak też przed Sądem, nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

W toku śledztwa w dniu 25 kwietnia 2017 roku (k. 567-569) oskarżony wyjaśnił, że środki uzyskane ze zwrotu podatku VAT zostały przez niego w całości wykorzystane na zakup kolejnych towarów. Podkreślił, że wszystkie ustalenia Urzędu Skarbowego W. dotyczyły stanu na chwilę obecną i nie uwzględniały okoliczności, iż od czasu wystawienia faktur VAT, firmy mogły zostać zlikwidowane lub zaprzestać swojej działalności. Dodał, że w chwili zawierania transakcji nie miał możliwości weryfikowania kontrahentów poza rejestrem Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej i Krajowego Rejestru Sądowego. Odnośnie transakcji z Przedsiębiorstwem Budownictwa (...) Sp. z o.o. oskarżony wskazał, że nie polegają na prawdziwe twierdzenia T. F., który stwierdził, że nie zna oskarżonego i nigdy nie miał z nim do czynienia. Oskarżony przedłożył korespondencję mailową z dnia 29 kwietnia 2014 r., z której jego zdaniem ewidentnie wynika, że T. F. kontaktował się z nim internetowo. Podał też, że zarzuty o fikcyjnej dostawie do firmy uab A. nie były prawdziwe, gdyż spółka ta w korespondencji mailowej z dnia 28.02.2014 r. potwierdziła dostawę towaru. W marcu 2015 roku był też osobiście w B. i kontaktował się z kontrahentem W., na dowód czego oskarżony przedłożył wydruk z obciążenia swojej karty S. na stacji benzynowej w B.. Oskarżony zaznaczył, że nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, gdyż dokonywał zwykłych transakcji gospodarczych.

W dniu 30 czerwca 2017 roku (k. 639-640) oskarżony podtrzymał swoje wcześniejsze wyjaśnienia. Jeszcze raz zaznaczył, że faktury, które wystawiał, dokumentowały faktycznie przeprowadzone transakcje. Podkreślił, że jedyna możliwość weryfikacji kontrahentów, była oparta o ewidencje (...) i KRS oraz stronie internetowej systemu (...). Strona ta pozwalała na weryfikowanie czy podatnik jest czynnym płatnikiem unijnego VAT. Nadto na podstawie faktury wystawionej na rzecz uab A. z dnia 29 listopada 2013 r. otrzymał od US S. zwrot podatku VAT, który do tej pory nie był kwestionowany, a dotyczył tego samego kontrahenta, który był objęty postępowaniem Urzędu Skarbowego.

Na rozprawie w dniu 5 marca 2018 roku (k. 830-831) oskarżony T. M. wskazał, że zarzuty zostały mu przedstawione w oparciu o niepełny materiał dowodowy, który nie został zweryfikowany ani przez Prokuraturę ani przez Urząd Skarbowy. Wyjaśnił, że wszystkie transakcje miały miejsce, były realne. W czasie dokonywania transakcji miał ograniczone możliwości weryfikowania kontrahentów, choć sprawdzał ich dane w KRS i (...) oraz w systemie (...). Co do pierwszych transakcji były dokonywane czynności sprawdzające przez urząd skarbowy i dokonano wypłaty zwrotu podatku. Dopiero w październiku lub grudniu 2015 r. zostało wszczęte postępowanie skarbowe w związku z kolejnymi wnioskami o zwrot podatku VAT i w ramach tego postępowania rozszerzono je o wcześniejsze okresy. Oskarżony wyjaśnił, że wówczas dowiedział się, że kontrahent z M., u którego kupował towar, miał zaległości podatkowe. Oskarżony podał, że przed tym, jak został wpisany na listę adwokacką, prowadził działalność gospodarczą, polegającą na prowadzeniu hurtowni. Mając znajomości, dowiadywał się, że towar od jednego kontrahenta, będzie miał zbyt u innego. To była dla niego dodatkowa działalność, którą zaczął prowadzić w październiku/listopadzie 2013 roku a zakończył w marcu 2015 roku. Następnie zakwestionowano wszystkie transakcje z 2014 roku i 2015 roku, a nie kwestionowano tych z 2013 roku. Były dokumenty CMR, które potwierdzały wywóz towaru na Litwę. Kontrahent był z Ukrainy, z okolic Doniecka i w związku z niestabilną sytuacją w tym kraju oskarżony nie mógł uzyskać dodatkowych potwierdzeń zdarzeń gospodarczych.

Oskarżony dalej wyjaśnił, że zlecając zakup towaru Z. P., miał już kontrahenta, który chciał nabyć te materiały. Z. P. miał znaleźć towar w konkretnym przedziale cenowym. Z zadania tego dobrze się wywiązał. Wcześniej oskarżony zlecił Z. P. znalezienie materiałów budowlanych niezbędnych dla wykonania remontu elewacji kancelarii i zadanie to też zostało świetnie wykonane. Oskarżony wyjaśnił, że generalnie wcześniej miał informacje, że ktoś przyjedzie po materiały budowlane i przygotowywał faktury VAT i płatności szły bezpośrednio na zapłatę towaru, który nabywał. Zarabiał na różnicy między ceną zakupu od Z. P. a ceną sprzedaży kontrahentowi za granicą. Transakcje były rozliczane gotówkowo. Kontrahent z C. przyjeżdżał kilkakrotnie z uwagi na wagę i objętość towaru. Oskarżony przekazywał kierowcy fakturę i odbierał od niego gotówkę.

Oskarżony wyjaśnił nadto, że w toku postępowania skarbowego wyjaśnił kwestię transportu do N., wykazał zakup paliwa w B. na osobistą kartę flotową. Przedstawił umowę z czeską firmą.

Na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2018 roku (k. 837) oskarżony T. M. wyjaśnił, że sprzedając towar do spółki (...), potwierdzał przyjęcie gotówki na fakturze VAT. Podał, że poza fakturami VAT, były jeszcze dokumenty CMR dotyczące międzynarodowego transportu, gdzie były wskazane dane przewoźnika.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd doszedł do przekonania, że zarówno sprawstwo, jak i wina oskarżonego T. M. w zakresie zarzucanych mu czynów, nie budziły żadnej wątpliwości.

Zgromadzone dowody jednoznacznie wskazywały na to, że faktury dokumentujące nabycie przez oskarżonego T. M. w ramach prowadzonej przez niego działalności, różnego rodzaju towarów od podmiotów - Zakład (...) Sp. z o.o. w D., Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) Sp. z o.o. w P., (...) A. A. B. w M., (...) Sp. z o.o. w J., poświadczają nieprawdę, gdyż ujęte w nich zdarzenia gospodarcze faktycznie nie miały miejsca. Wymienionymi fakturami oskarżony posłużył się w celu uzyskania zwrotu nadwyżki podatku naliczonego VAT nad podatkiem należnym, przedkładając wskazane dokumenty w Urzędzie Skarbowym dla W..

Dokonując ustaleń w powyższym zakresie, Sąd oparł się na dowodach w postaci obszernej dokumentacji skarbowej – tj. zwłaszcza protokołach kontroli podatkowych i decyzjach, wydanych w toku postępowania podatkowego – uzupełnionej wiarygodnymi zeznaniami starszego komisarza skarbowego G. K. (1), jak też na dowodach z zeznań świadków. Materiały uzyskane w drodze kontroli skarbowych stanowiły źródło cennych informacji, przy czym w ocenie Sądu nie było żadnych powodów, dla których materiałom tym należałoby odmówić przymiotu wiarygodności. Z kolei część z przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków potwierdziła ustalenia poczynione przez organy podatkowe, natomiast zeznania innych świadków nie były w stanie podważyć tych ustaleń.

Wyjaśnienia oskarżonego T. M., jako stojące całkowicie w sprzeczności z innymi wiarygodnymi dowodami, Sąd uznał za nie polegające na prawdzie. Oskarżony próbował wykazywać to, iż faktycznie prowadził działalność handlową, jednak jego wyjaśnienia nie wytrzymały konfrontacji z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, tj. zwłaszcza z materiałami zebranymi w toku postępowań podatkowych oraz z zeznaniami świadków – T. Ż., D. T. i T. F.. Oskarżony przedstawił też szereg dokumentów, których wiarygodność w ocenie Sądu budziła wątpliwości. Część z tych dokumentów była badana w czasie kontroli podatkowych. Inne z kolei pojawiły się dopiero na etapie postępowania sądowego, co podważało ich wiarygodność.

Z dokumentacji kontroli podatkowej wynikało w sposób jednoznaczny, że w okresie od kwietnia do czerwca 2014 roku T. M. nie dokonał zakupu towarów od firmy – ***Zakład (...) sp. z o.o. w D.***, a faktury VAT potwierdzające wymienione transakcje, nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych. Ustalono, że Zakład (...) sp. z o.o. w D. nie prowadził faktycznej działalności – został wykreślony z dniem 9 września 2013 r. z rejestru podatników podatku od towarów i usług, złożył jedynie deklarację VAT-7K za IV kwartał 2013 r., nie złożył żadnego zeznania podatkowego CIT-8, nie wykazał zatrudnienia pracowników, nie miał siedziby, nie można było skontaktować się z jego prezesem – T. Ż.. Ponadto wątpliwości organu podatkowego budziło to, że oskarżony T. M. dokonywał nabyć towarów

wyłącznie od wymienionej spółki z o.o. (...) i następnego dnia fakturował „odsprzedaż” towarów na rzecz litewskiej firmy (...), działając w ten sposób pod konkretne zamówienie. Oskarżony jako podatnik nie ponosił kosztów transportu rzekomo zakupionego towaru, nie ubezpieczał dostaw. Oskarżony nie dysponował żadnymi dokumentami związanymi z nawiązaniem kontaktów handlowych oraz realizacją transakcji handlowych, nie zawierał też umów z firmą (...) sp. z o.o. ani uab A.. Nie zatrudniał pracowników w związku z działalnością w zakresie handlu, nie miał problemów ze znalezieniem nabywcy, nigdzie nie ogłaszał, iż prowadzi handlową działalność gospodarczą. Wątpliwości budziła zapłata za towar, która miała odbywać się zawsze gotówkowo. Ponadto nie można było potwierdzić faktu transportu towaru do (...) na Litwie przez firmę transportową z Doniecka, gdyż prezes uab A. – J. K. zmarł, a oskarżony nie przedstawił żadnych dokumentów na tę okoliczność, zasłaniając się trudnościami w związku z działaniami wojennymi na Ukrainie. Wątpliwości budziło też to, że J. K. był osobą bezrobotną, korzystającą z pomocy opieki społecznej, więc nie mógł raczej zgodnie z deklaracją oskarżonego przekazać mu w gotówce kwoty 400 tysięcy złotych. Ustalono, że spółka uab A. nie prowadziła rzeczywistej działalności na Litwie i mogła być zaangażowana w łańcuch oszustw VAT w zakresie nielegalnego handlu poprzez przynoszenie korzyści podatkowych na rzecz innych podatników VAT UE.

To, iż spółka Zakład (...) sp. z o.o. w D. nie prowadziła faktycznej działalności gospodarczej, potwierdziła jednoznacznie przesłuchana w charakterze świadka T. Ż., która pełniła funkcję prezesa wymienionej firmy. Świadek podała, że dokonała formalności związanych z założeniem tej spółki na prośbę J. L., który w zamian za to obiecał jej wynagrodzenie pieniężne. W tym miejscu wskazać należy, że Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka J. L., który stanowczo zaprzeczał temu, że to on organizował założenie firmy Zakład (...) sp. z o.o. na dane T. Ż., twierdząc, że zajmował się tym niejaki K. K. (2). W ocenie Sądu T. Ż. nie miała powodów, dla których miałaby zeznawać nieprawdę, natomiast J. L. dążył do uniknięcia ewentualnej odpowiedzialności za założenie podmiotu, który znalazł się w kręgu zainteresowania organów podatkowych oraz wymiaru sprawiedliwości. Abstrahując od tych rozbieżności pomiędzy zeznaniami świadków T. Ż. i J. L., podkreślenia wymagało to, że zeznania tych świadków zgodnie wskazywały na to, że Zakład (...) sp. z o.o. w D. był tzw. fikcyjnym podmiotem, niezależnie od tego na czyje zlecenie został założony.

W tym miejscu wskazać również należy, że Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka M. Ć., który w okresie od 5 września 2013 roku do 22 lipca 2014 roku był menadżerem i przedstawicielem litewskiej spółki uab A., która miała nabywać towary od oskarżonego T. M.. Z zeznań świadka wynikało, że był udziałowcem w wymienionej spółce w latach 2012-2014. Handlował z oskarżonym T. M., który bywał w jego spółce, a i świadek bywał w Polsce i kontaktował się z oskarżonym. Oskarżony jako osoba fizyczna, miał sprzedawać mu kamień, przy czym świadek nie pamiętał ile było takich transakcji. Transport częściowo odbywał się z ramienia wymienionej spółki, a częściowo w ramach spedycji. Świadek podał, że osobiście uczestniczył w odbiorze towaru – kamień był zabierany z J., przy czym nie pamiętał dokładnego adresu, ale opisał jak wyglądało to miejsce. Płatność była dokonywana gotówką, przyjęcie gotówki potwierdzał na fakturze VAT. Nie było innych dokumentów poza fakturą VAT, ale były też dokumenty CMR dotyczące międzynarodowego transportu, na których były dane przewoźnika. Według świadka jego współpraca z oskarżonym trwała przez dwa lata od 2012 roku do 2014 roku, po czym dokonał on sprzedaży swoich udziałów w spółce (...).

W ocenie Sądu zeznania świadka M. Ć. nie polegały na prawdzie. Nie były one zgodnie z ustaleniami dokonanymi w toku postępowania podatkowego. W pierwszej kolejności wskazać należało, że świadek jako przedstawiciel (...) nie mógł współpracować w zakresie handlu z oskarżonym przez okres dwóch lat, gdyż jak wynikało z informacji uzyskanych od administracji litewskiej, świadek był udziałowcem w wymienionej spółce przez okres niespełna roku, tj. od dnia 5 września 2013 roku do 22 lipca 2014 r. Ponadto istniała sprzeczność pomiędzy zeznaniami świadka, a tym, co twierdził w toku postępowania podatkowego oskarżony w zakresie miejsca odbioru towaru. Świadek zeznał, że kamień był odbierany z J., a oskarżony, że bezpośrednio z Zakładu (...) sp. z o.o., którego siedziba mieściła się w D.. Na fakturach sprzedaży wystawionych przez oskarżonego w okresie od kwietnia do sierpnia 2014 roku, wbrew zeznaniom M. Ć., nie było podpisu świadka, tak samo nie było podpisów osób kwitujących gotówkę na dokumentach KP. Zeznania świadka M. Ć. nie uprawdopodobniały prawdziwości transakcji polegających na sprzedaży przez oskarżonego na rzecz spółki (...) towarów zakupionych wcześniej od firmy Zakład (...) sp. z o.o.

Oskarżony T. M. w swoich wyjaśnieniach nie odnosił się bezpośrednio do działalności Zakładu (...) sp. z o.o.

W związku z powyższym, w kontekście wymienionej wyżej dokumentacji skarbowej oraz zeznań świadka T. Ż., uznać należało, że faktury VAT, które dokumentowały nabycie towarów przez oskarżonego T. M. od Zakładu (...) sp. z o.o. w D., nie dokumentowały faktycznych transakcji.

Podobnie zgromadzona dokumentacja podatkowa wskazywała na to, że oskarżony T. M. nie zakupił towarów wykazanych na fakturach VAT, które miały być wystawione w okresie lipiec- sierpień 2014 r. przez Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) Sp. z o.o. **w P.** W toku postępowania podatkowego ustalono, że prokurentem spółki był T. F., a prezesem D. T.. T. F. zdecydowanie zaprzeczył temu, aby wystawiał faktury na rzecz T. M.. Wskazał, że podpis na fakturach nie został przez niego nakreślony, pieczętka na fakturach nie była tą, jaka była używana przez (...) Sp. z o.o., firma nie używała tak wysokich numerów faktur jak na tych, które mu okazano, w firmie stosowano inną szatę graficzną. Nadto T. F. zaznaczył, że (...) Sp. z o.o. w P. nie handlowała kamieniem ozdobnym sztukateryjnym, lecz miała zupełnie inny przedmiot działalności. Zeznania T. F. potwierdził D. T.. Organ podatkowy ustalając, iż oskarżony T. M. nie prowadził w lipcu – sierpniu 2014 roku działalności gospodarczej w zakresie handlu sztukaterią z kwarcytu, wskazał nadto na inne okoliczności. Zaznaczono, że zakup wszystkich towarów pochodził od jednego dostawcy, tj. firmy (...) sp. z o.o., a nabycie to było dokonywane pod konkretne zamówienie litewskiej firmy uab A.. Oskarżony nie ponosił kosztów transportu towarów, nie ubezpieczał ich dostaw. Rozliczenia odbywały się wyłącznie gotówkowo. Oskarżony nie dysponował żadnymi dokumentami związanymi z przeprowadzanymi transakcjami, nie zawierał umów z firmą (...) sp. z o.o. ani uab A.. Oskarżony nigdzie też nie ogłaszał, że prowadzi działalność handlową, nie zatrudniał w tym zakresie żadnych pracowników. Wątpliwości budziła także działalność firmy uab A. na Litwie.

Przesłuchani w toku niniejszego postępowania w charakterze świadków D. T. i T. F. w taki sam sposób, jak podczas postępowania podatkowego, odnieśli się do faktur, które miały być wystawione przez (...) sp. z o.o. na rzecz oskarżonego T. M.. Z ich jasnych, spójnych i konsekwentnych zeznań wynikało w sposób niewątpliwy, że prowadzona przez nich firma nie miała żadnych kontaktów handlowych z oskarżonym T. M.. Sąd nie dał zatem wiary wyjaśnieniom oskarżonego, który twierdził, że dokonywał transakcji z (...) sp. z o.o., czego dowodem miała być przedstawiona przez niego korespondencja mailowa. Zdaniem Sądu korespondencja ta w żaden sposób nie dowodziła realności zdarzeń gospodarczych.

Z tych samych powodów, co w przypadku transakcji dotyczących sprzedaży przez oskarżonego materiałów zakupionych od firmy Zakład (...) sp. z o.o. na rzecz spółki uab A., Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka M. Ć., który był przedstawicielem tego ostatniego podmiotu. Świadek próbował uprawdopodobnić realność przeprowadzanych z oskarżonym transakcji, lecz jego zeznania nie znajdowały potwierdzenia w materiałach zebranych na etapie postępowania podatkowego. Charakterystyczna była zwłaszcza rozbieżność pomiędzy zeznaniami świadka a twierdzeniami oskarżonego, odnośnie miejsca odbioru towaru – według M. Ć. miała to być J., a według oskarżonego siedziba spółki (...) Sp. z o.o., tj. P..

Prawdziwości dostaw towaru, którym miały być dokonywane przez oskarżonego na rzecz uab A. nie mogły potwierdzić przedstawiane przez oskarżonego dokumenty CMR. Wątpliwości budziło to, że dokumenty te pojawiły się na późniejszym etapie postępowania, a nadto nie mogły dotyczyć materiałów zakupionych przez oskarżonego od (...) sp. z o.o., skoro jej przedstawiciele wykazali, że faktury VAT, które miały być przez tę spółkę wystawione na rzecz T. M., były fałszywe.

Mając zatem na uwadze powyższe, kierując się zwłaszcza ustaleniami poczynionymi w toku postępowania podatkowego, jak też w pełni wiarygodnymi zeznaniami świadków D. T. i T. F., stwierdzić należało, że faktury VAT, stwierdzające zakup przez oskarżonego od firmy (...) Sp. z o.o. towaru w postaci kamienia ozdobnego sztukateryjnego, nie dokumentowały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych.

W ocenie Sądu również faktury VAT, z których wynikało, że oskarżony T. M. nabył od firmy (...) (**...**) **A. B. w M.** towar w postaci różnych materiałów budowlanych, nie stwierdzały faktycznie dokonanych transakcji. Sąd oparł się tu w dużej mierze na ustaleniach poczynionych w wyniku kontroli podatkowych. W toku postępowania podatkowego ustalono, że B. nie prowadził działalności gospodarczej w zakresie handlu w stałych placówkach handlowych, nie miał

możliwości magazynowania towarów. Siedziba działalności znajdowała się w M. ul. (...), gdzie znajdował się domek jednorodzinny w żaden sposób nieoznakowany, iż pod tym adresem znajduje się firma (...). B. nie posiadał magazynu przy ul. (...) w J., a korzystał tylko sporadycznie z należącego do jego żony garażu (boksu) znajdującego się pod wymienionym adresem. Powierzchnia tego boksu nie pozwalała na składowanie towarów w ilościach wykazywanych na fakturach. Pod adresem J. ul. (...) nie widziano też kontrahentów B. A.. Organ podatkowy dopatrywał się nadto rozbieżności w twierdzeniach oskarżonego co do okoliczności transportu materiałów zakupionych od B. A. – raz wskazywał, że to właśnie B. zajmował się transportem, a innym razem, że był to Z. P. prowadzący firmę (...) sp. z o.o. Z kolei sam Z. P. zaprzeczał swojemu udziałowi w transakcjach pomiędzy oskarżonym a B. A.. Na innym etapie postępowania twierdził natomiast że przewoził towar. Nadto oskarżony nie był konsekwentny co do tego czy to B. czy Z. P. pokazywali mu katalog z armaturą sanitarną, która miała stanowić przedmiot transakcji. Ustalono nadto, że oskarżony faktycznie nie korzystał z magazynu w Ł. przy ul. (...), gdzie miał być składowany towar nabyty od B. A.. T. S., od którego oskarżony miał wynajmować wskazany magazyn, podał, że formalnie oskarżony wynajmował to pomieszczenie w okresie od lutego 2015 roku do kwietnia 2015 roku, ale nie używał go, gdyż nie odebrał nawet do niego kluczy. Znamienne było też to, że oskarżony w toku postępowania podatkowego wskazywał inny okres, w którym miał wynajmować wskazany magazyn, a nadto z jego twierdzeń wynikało, że pomieszczenie to miało być dużo większe niż w rzeczywistości. Wątpliwości budziło też to, że rozliczenia między kontrahentami miały odbywać się tylko gotówkowo, cały zakup towarów pochodził od jednego dostawcy i był dokonywany pod konkretne zamówienie. Oskarżony nie zawierał umów z B. A., nie ponosił kosztów transportu. Nigdzie nie ogłaszał, że prowadzi działalność gospodarczą w zakresie handlu, w związku z tą działalnością nie zatrudniał pracowników. W toku postępowania podatkowego B. nie przedłożył żadnych dokumentów, aby uwiarygodnić iż transakcje przeprowadzane z oskarżonym T. M., nie okazały dokumentów potwierdzających źródło pochodzenia towarów. Oskarżony twierdził, że towar pochodził z terenów byłej Jugosławii. Oskarżony T. M. nie posiadał też wiarygodnych dokumentów potwierdzających dostarczenie towaru do czeskiego odbiorcy (...) s.r.o. z siedzibą w P..

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka B. A., który stał na stanowisku, że faktycznie dokonywał transakcji gospodarczych z oskarżonym T. M.. Świadek twierdził, że w okresie od listopada 2014 roku do grudnia 2014 roku prowadził działalność w zakresie sprzedaży materiałów budowlanych, wykorzystując do tego hurtownię o powierzchni 1000 metrów kwadratowych, położoną w J. przy ul. (...). Firma nie zatrudniała żadnych pracowników. Poznał oskarżonego T. M., gdyż korzystał z usług jego kancelarii. Następnie oskarżony kupował u niego materiały budowlane, które pochodziły głównie z C. i N.. Towary były składowane w magazynie przy ul. (...) w J.. Część z nich oskarżony odbierał sam, a część zawoził do Ł. świadek osobiście. Płatność odbywała się gotówką. Zeznania świadka B. A. złożone w toku niniejszego postępowania karnego nie wnoszą do sprawy niczego nowego. Prawdziwość zeznań świadka została zdementowana poprzez ustalenia dokonane w czasie trwania postępowania podatkowego, które wskazywały na fikcyjność zdarzeń gospodarczych polegających na nabyciu przez oskarżonego materiałów budowlanych od firmy (...) A. A. B. z siedzibą w M., a udokumentowanych fakturami VAT. Na fikcyjność tych zdarzeń wskazywało wiele wymienionych wyżej okoliczności, a zwłaszcza brak prowadzenia przez świadka rzeczywistej działalności handlowej oraz to, że materiały nie mogły być składowane przez oskarżonego w magazynie w Ł., skoro oskarżony nie dysponował nawet kluczem do tego pomieszczenia. Ponadto wątpliwości budziło źródło nabycia towarów przez B. A.. W ocenie Sądu wątpliwości budziło to, że dopiero w postępowaniu sądowym zostały przedstawione kserokopie faktur VAT, dokumentujące nabycie pierwotne towarów przez B. A. od mającego siedzibę na terenie C. podmiotu A. (...) s.r.o. Na marginesie wskazać należy, że oskarżony w toku postępowania podatkowego wskazywał, że towar miał pochodzić z terenów byłej Jugosławii.

Nie ulegało zatem wątpliwości, że faktury VAT dotyczące zakupu towarów przez oskarżonego od firmy (...) A. A. B. z siedzibą w M., nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych.

Zdaniem Sądu podobnie faktury VAT, z których wynikało, że oskarżony T. M. nabył w okresie od stycznia do marca 2015 roku, od firmy - (...) Sp. z o.o. w J., towar w postaci różnych materiałów budowlanych, nie dokumentowały faktycznie dokonanych transakcji.

W wyniku postępowania podatkowego zakończonego wydaniem przez Naczelnika Urzędu Skarbowego decyzji z dnia 30 października 2018 roku (...) - (...). (...). (92-94). 2017 BA: (...), ustalono, że firma (...) sp. z o.o. w J., której prezesem był Z. P. miała nabywać towar w postaci armatury sanitarnej oraz innych artykułów budowlanych od firmy (...) z siedzibą w M. pod konkretne zamówienie od oskarżonego T. M.. Z. P. wskazał, że osobiście dostarczał towar samochodem dostawczym pożyczonym przez niego od firmy (...). Nie miał podpisanej z oskarżonym umowy o współpracy. Rozliczenie transakcji odbywało się gotówkowo z pieniędzy otrzymanych od oskarżonego. Ponadto ustalono, że spółka (...) nie posiadała magazynów ani samochodów do przewozu towarów, nie posiadała strony internetowej. Towary nabyte od firmy (...) sp. z o.o. oskarżony miał natomiast sprzedawać na rzecz niemieckiej firmy (...) również na zamówienie. Ustalono przy tym, że asortyment z zamówień nie pokrywał się z tym, który miał być następnie dostarczany. Firma (...) nie przedstawiła żadnych informacji i dokumentów potwierdzających to, że oskarżony dostarczył do tej firmy w okresie od stycznia do marca 2015 roku towary w postaci materiałów budowlanych i armatury sanitarnej. W uzasadnieniu wymienionej wyżej decyzji organ podatkowy podkreślił, że Z. P. już w 2014 roku znał B. A. oraz T. M., gdyż miał uczestniczyć w tamtym czasie w realizacji załadunku, transportu i rozładunku towarów, które oskarżony miał nabywać właśnie od firmy (...). W ocenie organu podatkowego w okresie od stycznia 2015 roku do marca 2015 roku firma (...) sp. z o.o. świadomie została włączona do fikcyjnego łańcucha firm deklarujących fikcyjne nabycia/dostawy towarów w postaci armatury sanitarnej i materiałów budowlanych w celu wydłużenia tego łańcucha, na który składały się następujące podmioty: nieznanne źródło pochodzenia towaru – (...) sp. z o.o. – T. W. (...) dalszy ciąg transakcji niemożliwy do zbadania. Wskazano na nieracjonalność zlecenia przez oskarżonego T. M. firmie (...) sp. z o.o. nabycia konkretnego towaru pod konkretne zamówienie od firmy (...), w sytuacji gdy od trzech miesięcy oskarżony współpracował już z firmą (...), która deklarowała obrót takimi właśnie towarami. Wskazano też, że oskarżony deklarował, że towar nabyty od (...) sp. z o.o. sprzedał następnie niemieckiej firmie (...), z którą to firmą deklarował też zawieranie transakcji Z. P. prowadzący firmę (...) sp. z o.o. Z ustaleń wynikało, że Z. P., T. M. i W. W. (3) znali się już przed styczniem 2015 roku, gdyż przeprowadzali między sobą transakcje handlowe. Za tym, że faktury wystawione przez firmę (...) sp. z o.o. na rzecz oskarżonego T. M., nie dokumentowały rzeczywistych transakcji przemawiało to, że oskarżony w zakresie nabyć/dostaw armatury sanitarnej i materiałów budowlanych nie ponosił żadnych kosztów transportu, nie ubezpieczał towaru, najczęściej nie uczestniczył w przyjęciu i wydaniu towaru, nie posiadał żadnego doświadczenia w handlu armaturą sanitarną i materiałami budowlanymi oraz żadnych wypracowanych wcześniej kontaktów handlowych z firmami z tej branży, a bez trudu znajdował zarówno dostawcę, jak i odbiorcę tych towarów, rozliczenia miały być dokonywane wyłącznie gotówkowo, oskarżony twierdził, że rozpoczął działalność handlową w celu zwiększenia swojej wiarygodności wobec banku w celu uzyskania kredytu na zakup nowego samochodu. Ponadto oskarżony nigdzie nie ogłaszał, iż prowadzi handlową działalność gospodarczą, nie zawierał umów ani z firmą (...) sp. z o.o. ani z firmą (...). Tak jak w przypadku transakcji, które miały być przeprowadzone przez oskarżonego we wcześniejszych okresach czasu, ustalono, że oskarżony faktycznie nie korzystał z magazynu w Ł., co oznaczało, że towar, który miał być nabywany od firmy (...) sp. z o.o., nie mógł być – zgodnie z twierdzeniami oskarżonego – przechowywany w tym pomieszczeniu.

Sąd w pełni dał wiarę ustaleniom poczynionym w toku opisanego wyżej postępowania podatkowego. Ustalenia to opierały się na niebudzącym wątpliwości materiale dowodowym w postaci deklaracji podatkowych z tytułu podatku od towarów i usług za styczeń 2015 r., luty 2015 r. oraz marzec 2015 r., protokołów kontroli podatkowej za okres od stycznia do marca 2015 roku, materiałów źródłowych zebranych w trakcie postępowania podatkowego za wymienione okresy rozliczeniowe. Organ podatkowy dokonał rzetelnych ustaleń i przedstawił logiczny wywód na temat fikcyjności transakcji dokonywanych przez oskarżonego T. M. ze spółką (...) sp. z o.o. oraz W. (...), którą to argumentację Sąd w pełni podzielił.

Ustaleń w powyższym zakresie nie mogły podważyć zeznania świadków Z. P. i P. B..

Sąd uznał za niepolegające na prawdzie zeznania świadka Z. P., który twierdził, że prowadząc spółkę (...) sp. z o.o. dostarczał materiały nabywane od firmy (...) w J. na rzecz oskarżonego T. M.. Towary miały być składowane w magazynie, którym dysponował oskarżony. Świadek podał, że w celu przewiezienia materiałów budowlanych musiał wynajmować firmę transportową. Wiedział też, że towar był odsprzedawany przez oskarżonego kontrahentowi

z C.. Twierdzenia świadka były bowiem całkowicie sprzeczne z ustaleniami dokonanyymi w toku opisanego wyżej postępowania podatkowego, z którego wynikało, że opisywane przez świadka transakcje, w rzeczywistości nie miały miejsca.

Podobnie Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka P. B., który wskazywał, że miał wykonywać transport materiałów budowlanych na zlecenie Z. P. z J. przy ul. (...) do miejscowości Ł.. Zeznania te również pozostawały w sprzeczności z tym, co wynikało z postępowania podatkowego. Informacje wynikające z zeznań świadka P. B. nie zostały też potwierdzone żadnym innym dowodem, zwłaszcza w postaci dokumentów.

Sąd uznał też za niepolegające na prawdzie wyjaśnienia oskarżonego, który utrzymywał, że faktycznie kupował towar od spółki (...) sp. z o.o., po czym sprzedawał go do niemieckiej firmy (...). Zwłaszcza dowodem transportu towaru do N. nie mogła być podawana przez oskarżonego okoliczność, że kupował paliwo w B..

Zdaniem Sądu, mając na uwadze powyższe, zgromadzony materiał dowodowy wskazywał na to, że faktury VAT dokumentujące nabycie towarów przez oskarżonego od firmy (...) sp. z o.o. w J., nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych.

Ustaleń, co do warunków i właściwości osobistych oskarżonego, jak też dotychczasowego jego trybu życia, Sąd dokonał w oparciu o oświadczenie oskarżonego oraz jego kartę karną. Dowody te nie budziły żadnych wątpliwości.

W świetle zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodów, Sąd uznał, iż zachowanie oskarżonego T. M. wypełniło znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

Dyspozycję art. 286 § 1 k.k. wypełnia ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Istota tego przestępstwa polega więc na posłużeniu się fałszem jako czynnikiem sprawczym, który ma doprowadzić pokrzywdzonego do podjęcia niekorzystnej decyzji majątkowej. Wprowadzenie w błąd polega na tym, iż sprawca własnymi podstępными zabiegami doprowadza pokrzywdzonego do mylnego wyobrażenia o określonym stanie rzeczy (np. co do wartości przedmiotu, cech sprzedawanego lub nabywanego towaru, możliwości uzyskania korzyści z zawartej transakcji itp.). Przystępstwo oszustwa ma charakter materialny, przy czym skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem własnym lub cudzym przez osobę wprowadzoną w błąd lub której błąd został przez sprawcę wyzyskany. Oszustwo jest przestępstwem kierunkowym, w którym celem działania sprawcy jest uzyskanie szeroko pojętej korzyści majątkowej, która może polegać zarówno na uzyskaniu zysku (zwiększeniu aktywów), jak i na zmniejszeniu pasywów. Dążenie sprawcy może obejmować zarówno korzyść dla siebie, jak i dla kogo innego. Oszustwo jest przestępstwem trudnym do udowodnienia, a to ze względu na konieczność wykazania zamiaru bezpośredniego kierunkowego, tak co do celu działania, jak i używanych środków. (por. komentarz do art. 286 k.k., [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2010, wyd. V) Zgodnie z treścią art. 294 § 1 k.k. surowszej odpowiedzialności podlega sprawca przestępstwa z 286 § 1 k.k. popełnionego w stosunku do mienia znacznej wartości.

W niniejszej sprawie nie ulegało wątpliwości, że oskarżony w okresach od kwietnia 2014 roku do sierpnia 2014 roku oraz od października 2014 roku do marca 2015 roku, w Urzędzie Skarbowym W. posłużył się fakturami, które nie dokumentowały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, po to by uzyskać nienależną mu korzyść w postaci zwrotu podatku VAT – stanowiącego nadwyżkę podatku naliczonego nad należnym. Oskarżony wprowadzał w błąd reprezentującego Skarb Państwa Naczelnika Urzędu Skarbowego W. co do faktycznego zaistnienia transakcji zakupu towarów. Działanie oskarżonego było ukierunkowane na cel, jakim było uzyskanie korzyści majątkowej kosztem Skarbu Państwa. Za okres od kwietnia 2014 roku do sierpnia 2014 roku oskarżony uzyskał zwrot podatku VAT w wysokości 157 000 zł. Z kolei zwrotu podatku VAT w kwocie 263 000 zł, która stanowiła mienie znacznej wartości, za okres od października 2014 roku do marca 2015 roku nie otrzymał, z uwagi na reakcję organów podatkowych, zatem jego działanie zatrzymało się w fazie usiłowania unormowanego w art. 13 § 1 k.k.

Sąd przyjął, że działanie oskarżonego choć składało się z wielu zachowań, stanowiło jeden czyn zabroniony – czyn ciągle o jakim mowa w art. 12 k.k. Zachowania te były bowiem podejmowane ze z góry powziętym zamiarem, a nadto w krótkich odstępach czasu. Zachowania były podejmowane w okresie od kwietnia 2014 r. do marca 2015 roku co miesiąc, z jedną tylko przerwą we wrześniu 2014 roku. Przeciwno uznaniu działania oskarżonego za jeden czyn zabroniony nie mogło przemawiać to, że jego zachowania w okresie od kwietnia 2014 roku do sierpnia 2014 roku doprowadziły do nienależnego zwrotu podatku VAT, a zachowania w okresie od października 2014 roku do marca 2015 roku sprowadziły się do usiłowania uzyskania takiego zwrotu. Dopuszczalne jest bowiem łączenie w jeden czyn ciągle zachowań wyczerpujących znamiona różnych form stadialnych tego samego czynu zabronionego, w tym zwłaszcza dokonania i usiłowania (por. Komentarz aktualizowany do art. 12 Kodeksu karnego – Kulik Marek, Komentarz do art. 12 Kodeksu – karnego- Kulik Marek – LEX Omega dla Sądów)

Oskarżony T. M. w momencie popełnienia przypisanego mu czynu karalnego nie cierpiał niedostatków w zakresie swojej poczytalności. Był w pełni świadomy bezprawności przedsięwziętych działań i zdecydował się na ich wykonanie i tym samym naruszenie norm prawnych. W związku z tym jego wina nie budziła żadnych wątpliwości.

Wymierzając oskarżonemu T. M. karę pozbawienia wolności za przypisane mu przestępstwo Sąd baczyl, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oraz społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Sąd uznał, że wymierzona kara pozbawienia wolności będzie adekwatna do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu oraz uczyni zadość wymaganiom art. 53 § 1 i § 2 k.k. W przekonaniu Sądu kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności spełni stawiane jej cele zapobiegawcze i wychowawcze w odniesieniu do oskarżonego. Winna ona unaocznic oskarżonemu naganność jego zachowania, oraz zapobiec powrotowi do naruszania przez niego porządku prawnego. Natomiast w ramach prewencji ogólnej wymierzona oskarżonemu kara z jednej strony powinna odstraszać potencjalnych sprawców tego rodzaju występów, a z drugiej ukazując naganność tego rodzaju zachowań oraz nieuchronność kary, winna pozytywnie kształtować świadomość prawną społeczeństwa.

Za okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary Sąd uznał fakt, iż oskarżony nie był dotychczas karany sądownie. Za okoliczność obciążającą Sąd uznał natomiast dużą społeczną szkodliwość popełnionego przez oskarżonego czynu. Oskarżony postanowił uzyskać w łatwy sposób korzyści finansowe kosztem Skarbu Państwa, co było tym bardziej naganne wobec faktu, iż oskarżony, będąc adwokatem wykonywał zawód zaufania publicznego. Oskarżony decydując się na ten czyn, nie znajdował się w szczególnym położeniu, które zmuszałoby go do podjęcia tego typu działań i mogłoby usprawiedliwiać jego zachowanie.

Przyjmując pozytywną prognozę kryminologiczną oskarżonego T. M., Sąd zawiesił oskarżonemu wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 4 lat próby. Dotychczasowy tryb życia oskarżonego, który nie był nigdy karany sądownie, nie wskazuje by konieczne było natychmiastowe zastosowanie wobec niego kary izolacyjnej. Ustalony zaś okres próby w przyjętym wymiarze umożliwi weryfikację postawionej względem oskarżonego prognozy kryminologicznej.

Warunkowo zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego, Sąd zastosował przepisy art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, gdyż przepisy te były względniejsze dla oskarżonego. Zgodnie bowiem z obecnie obowiązującym art. 69 § 1 k.k. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Wobec tego Sąd w obecnym stanie prawnym nie miałby możliwości warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej oskarżonemu kary, która przekracza 1 rok pozbawienia wolności. Przepis art. 69 § 1 k.k. przed jego zmianą, dawał natomiast Sądowi możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary do 2 lat pozbawienia wolności i to niezależnie od uprzedniego skazania na karę pozbawienia wolności. Wobec

tego, Sąd na mocy art. 4 § 1 k.k., zastosował przepisy względniejsze dla oskarżonego – tj. te, które obowiązywały w chwili popełnienia przez niego czynu – a nie te, które obowiązywały w chwili orzekania.

Ponadto w związku z popełnieniem przez oskarżonego przestępstwa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej Sąd orzekł obok kary pozbawienia wolności karę grzywny na podstawie art. 33 § 2 k.k., uwzględniając rozmiar wyrządzonej szkody oraz możliwości majątkowe, rodzinne, osobiste zarobkowe oskarżonego.

W oparciu o art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego T. M. obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz Skarbu Państwa – Urzędu Skarbowego W. we W. kwoty 157 000 zł.

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania i wymierzył mu opłatę w kwocie 1900 zł.